

Nick Perumov

Svärdens väktare 4.

Nekromantikerns
irrfärder

Översättning Maxim Grigoriev

ERSATZ

© Nick Perumov 2003
Ersatz, Stockholm 2008

Originalalets titel *Смрачства мага 1*
Översättning från ryska Maxim Grigoriev
Redaktörer Anna Bengtsson & Britt-Marie Ingdén-Ringselle
Korrekturläsare Ola Wallin
Omslag Peter Bergting & Ersatz
Omslagsillustration Peter Bergting
Grafisk form inlaga Christer Jonson
Sättning Ola Wallin
Tryckt hos Livonia Print, Lettland 2008

ISBN 978-91-88858-64-1

www.ersatz.se
www.perumov.com

Av Nick Perumov har tidigare utgivits:

SVÄRDENS VÅKTARE 1: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 1* (2006)
SVÄRDENS VÅKTARE 2: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 2* (2007)
SVÄRDENS VÅKTARE 3: *Nekromantikerns födelse* (2008)

Detta har hänt

NÄR gnomerna och dankerna en gång i tiden stred mot varandra om herraväldet över Melinvärlden, tillverkade deras mäster trollkarlar två magiska svärd. Gnomerna skapade diamantsvärdet Dragnir, medan skogens härskare dankerna skapade träsvärdet Immelstorn. Vapnen var genomsyrade av båda folkens raseri och om de möttes i strid, skulle deras frisläppta krafter ha fått hela världen att gå under. Långt senare, genom det outgrundliga ödets vilja, blev de båda svärden uppväckta samtidigt. Med förslagenhet och förräderi lyckades gnommen Sidri Dromarong komma över Dragnir, medan Immelstorn hamnade i händerna på människomagiker, som utnyttjade dankerslavinnan Seamni Oektakann för att uppnå sina mål. Mitt under ett krig i vilket alla slogs mot alla – människornas kejsare mot de sju magikerordnarna Regnbågen, dankerna och gnomerna mot kejsaren och mot varandra – invaderades världen av märkliga var-elser som kallade sig själva Vägskaparna, vars ankomst till Melins värld förebådade en fullständig förintelse. I det rådande tumultets blodiga kaos tycktes Ödeläggelseprofetiorna gå i uppfyllelse och de två svärden var orubbligt på väg mot varandra.

Bland kejsarens medhjälpare fanns en viss Fess, en ung krigare och trollkarl född i den märkliga Dalen, långt bort från den värld där han nu måste strida och en gåtfull plats i Mellanvärlden, som sedan urminnes tider bebotts av några av Ordningens allra mäktigaste magiker. Dalens enformiga liv hade sedan länge tråkigt ut den unge Fess och han hade gett sig av för att bli krigare, och sedermera kejsarens spejare, i Melinvärlden.

I den uppblossade oredan var Fess den ende som förstod vad som måste göras. När kejsardömet legioner drabbade samman med gnomernas hird som bar Dragnir bland sina led, samtidigt som dankernas trupp drevs på av Immelstorn, lyckades Fess hamna alldeles intill de båda svärden, som till slut möttes i sin sista strid. . .

Efter den fullständiga katastrofen fann sig Fess, som hade försökt återvända hem till Dalen, i stället utkastad i Eviol, en av Ord-

ningens slutna världar med sina egna magiska lagar. I väster härskade Mörkret och Eviolborna levde i fruktan att det när som helst skulle invadera de bebodda platserna och leda till världens undergång. Frälsartronen var mycket stark i Eviol och Kyrkan och Inkvisitionen kväste och utrotade alla former av kätteri med järn och eld.

Fess minne var till största delen förlorat eller förvrängt, liksom de flesta av hans stridsfärdigheter. Han mindes varken sitt förflutna eller Dalen, Diamantsvärdet eller Träsvärdet. Det slumpmässiga mötet med den gamle magikern Parri som upptäckte den märklige gästens magiska förmågor ledde Fess till Ordos och den världsberömda Akademien för högre magi.

Fess hamnade på fakulteten för maleficistik. Han blev en nekromantiker, en svartmagiker med makt över både döda och odöda, men samtidigt utstött av alla. Kyrkan, Inkvisitionen och Vita rådet tolererade honom endast därför att världen allt oftare anfölls av icke-varelser, vilka nekromantikern bättre än andra kunde rå på.

Efter sin examen i förtid sändes Fess till hamnstaden Arvest i norr, där han träffade gnomen Sugutor och orchen Pradd, de två blev hans trogna följeslagare. När Fess försökte stilla en kyrkogård, där kusliga och blodtörstiga varelser hade vaknat till liv, konfronterades han för första gången med Inkvisitionen som tog till människooffer för att uppnå samma mål som nekromantikern. Detta första möte utvecklades till ett regelrätt krig. Vid ett tillfälle hamnade Pradd och Sugutor i händerna på Arvests inkvisitorer. För att undsätta dem återvände Fess till Arvest – och samtidigt invaderades staden av Saxklorna: ett ungt och rovlystet kejsardöme som ligger i Fjärran västern, precis på gränsen till Mörkret.

Striden lade staden i ruiner. Fess och hans följeslagare lyckades fly. Från och med nu var de Inkvisitionen, Kyrkans och Eviols vita magikers oförsonliga fiender...

Persongalleri

Agata, alias Seamni, alias Thaide, f. d. dankerslavinna, sedermera träsvärdet Immelstorns bärare och dankernas Orakel.

Aneto, mäktig vitmagiker, rektor för Akademien för högre magi i Ordos.

Claudius, Första legionens anförare, kejsardömets andre man.

Daenur, svartmagiker vid Akademien för högre magi, Fess lärare och förtrogne.

Egmont, stridsmagiker från Dalen, en av Klara Kummels färdkamrater.

Evis Emplada, stridsmagiker från Dalen, en av Klara Kummels färdkamrater.

Fader Etlau, inkvisitor i Arvest, motståndare till Fess.

Evengar av Salador, även känd som *Saladoréen*, legendarisk svartmagiker och författare till sedermera förbjudna traktater.

Fess, magiker från Dalen. Hoppade av sina studier för att bli legoknekt hos Grå förbundet i Melinvärlden, sedermera rådgivare åt kejsaren. Kastas ut ur Melinvärlden och dimper ner i Eviol, med raderat minne. Blir nekromant – en svartmagiker med makt över odöda – efter studier vid Akademien för högre magi.

Kejsaren, enväldig härskare över kejsardömet Melin.

Kerr, namnet på Fess hemma i Dalen.

Kitsum, legoknekt från Grå förbundet, maskerad till clown.

Ignatius Kopper, Dalens mäktige Årkemagiker.

Klara Kummel, en mäktig trollkvinna från magikernas Dal, legoknekt tillika Stridsmagikergilletts inofficiella överhuvud och Fess gamla lärarinna.

Melwill, äldre stridsmagiker från Dalen, en av Klara Kummels färdkamrater.

Irene Meskot, trollkvinna från Dalen och erfaren helerska. Sedan länge en av Klara Kummels rivaler.

Rajna, legoknekt och valkyria, vakt i Dalens väktarstyrka. Klara Kummels gamla vapensyster.

Sezjes, magiker från Melinvärlden, ledare för en av Regnbågens mäktigaste ordnar.

Silvia, ung flicka och magiker i Röda arken i Melinvärlden.

Tavi, uppfostrad av de friborna, vandrande krigerska och trollkvinna från Melinvärlden. Sökte efter diamantsvärdet Dagnir tillsammans med gnomen Sidri Dromarong på uppdrag av gnomernas Stentron.

Prolog.
Järnbergen. De bannlysta

*Slit inte på skosulorna i onödan –
vägen leder till världens ände utan återvändo.*

VANDRARENS MOTTO

» ÄR inte gryningen vacker här hos oss i bergen, mästare?«
Den undersätsige gnomen stod oförskräckt vid yttersta
randen till en djup avgrund och såg utan att kisa på den
uppgående solen.

»Om du, broder gnom, hade varit hos oss på Vargöarna, hade du
inte varit lika stor i truten«, muttrade den storväxte orchen genom
huggtänderna. Till skillnad från sin kamrat tryckte han sig mot
den lodräta klippväggen; stigen utmed branten hade smalnat av
till en försvinnande liten avsats, ett par handflator bred.

»Vad är det som är så märkvärdigt med era öar?« fnös gnomen
med händerna i fickorna och braverade med sitt dödsförakt genom
att vagga fram och tillbaka. »På vintern är det snöstormar, på som-
maren bara dimma över träsken. Och fullt med mygg. Jag hatar
mygg! I våra gruvor finns det inga, den saken är säker.«

»Inga mygg kanske, däremot en massa stenråttor. Om man så
bara gäspar blir man genast av med –« Orchen var just på väg att
berätta för gnomen vilken kroppsdel råttorna gärna bet av, när en
tredje vandrare lade sig i – en människa iklädd en mörk, sliten släng-
kappa, med ett svärd i bältet och en lång magikerstav i handen. På
den svarta stavens topp satt en rund, bärnstensgul sten. Mannen
såg helt ung ut, men hans kortklippta hår hade redan hunnit bli
alldeles vitt.

»Det räcker«, sade mannen trött. Det var samme man som gno-
men hade kallat mästare. »Vi har lagt bergen bakom oss, vi borde
vara glada, och ni bara bråkar.«

»Äsch, mästare!« Gnomen gjorde en sorglös gest med handen.
»Att ta sig genom bergen var bara halva vägen. Inte ens det! Det
var en smal sak att krypa genom provschakten för att passera vakt-
posteringarna. Nej, svårigheterna ligger framför oss, mästare –

mörkalverna från Narn skojar man inte med. De känner mig förstås, man har väl satt sin fot också i de här trakterna, men... «

10 »Värst vad du snackar, Sugutor!« Orchen visade huggtänderna. »Dina schakt var banne mig inte lätta att ta sig igenom, allt annat än lätta.« Orchen höjde demonstrativt stridsyxan. Bladet var täckt av färska skårer och slagglignande mörka fläckar. »Länge ska jag minnas hur man tog emot oss där nere. Om det inte hade varit för mästaren skulle vi... Fast vad hade vi för val, egentligen? Där Arvest en gång stod gapar bara ett rykande hål numera. Heliga inkquisitionen, må den brinna på sina egna bål, följer oss tätt i hälarna, precis som magikerna från Akademien, verkar det... Vårt enda hopp är att de inte vågar följa efter oss till Narn.«

»Det är meningslöst att spekulera i vad de har för planer«, anmärkte trollkarlen. »Det finns ingen återvändo. Och de där, ehum, som finns i schakten, dem vill jag nog inte ha att göra med igen. Så vi fortsätter.«

»Framåt, visst, framåt, men...«, suckade orchen. »Det är bara det att –«

Han tystnade och såg ner i avgrunden. Också magikern tog ett steg mot branten. De tre – människan, gnomen och orchen – stod stilla och betraktade tyst landskapet som bredde ut sig framför fötterna på dem.

Bakom dem höjde sig Järnbergens vassa toppar, här och var täckta av evig snö. I bergens inre hade de strävsamma gnomerna grävt labyrinth av gångar och schakt på jakt efter guld, ädelstenar och allt annat av värde som fanns under jordytan. De otillgängliga klippryggar störtade brant ner i en avgrund på tusen alnar, och där nere, skylda av morgondimmans täcke, skymtade otaliga mörka trädtoppar – den väldiga skogen sträckte sig långt åt söder och öster.

Det fanns just inga lövträd i Narn. I tystlåtna led, likt en stridsberedd armé, stod granar, tallar, lärkträd, cedrar och silvergranar. Alla dessa träd växte i en blandning som man aldrig skulle stöta på i en vanlig skog. En cederdunge på en kulle gick obemärkt över i sumpig, låglänt granskog.

»Så höga de är«, bröt orchen tystnaden.

Människan och gnomen nickade instämmande. Narns träd blev mycket högre än på andra platser, men det var okänt varför – jor-

den här utmärkte sig inte direkt för sin bördighet, de oräkneliga vattendrag som forsade nedför Järnbergens sluttningar förvandlades där nere till stillastående gölar och kärr. Inget borde kunna växa där utom tranbär och mossor. Och ändå stod de väldiga cederträden där!

Dimman steg högt, ända upp till trädkronorna, och de såg inte marken under den, men trädgränsen gick redan vid foten av de uråldriga klipporna och bröt sig envist fram mellan nedrasade stenar. Grenarna tog spjörn mot bergssluttningarna och trängde in i dem som spjut i fiendens kropp. Det var som om skogen under de kommande hundratusen åren med sitt långsamma, oavslutliga arbete ämnade förvandla hela det majestätiska Järnbergsmassivet till intet.

»Nå, Sugutor«, sade orchen till slut. »Vi är framme, vid branten. Här tar avsatsen slut. Vad ska vi göra?«

Gnomen Sugutor ryckte på axlarna.

»Vi gör som mästern Kattugglan säger. Om han säger att vi ska klättra ner, då gör vi det. Om han säger att vi ska vända om, får vi leta efter en annan plats. Jag känner till många olika stigar här bland bergen.«

Orchen och gnomen vände sig mot trollkarlen och väntade på hans beslut.

Kattugglan Fess stod länge och blickade ner i avgrunden. Han kände sig utmattad och tom. Blinda strider i de gamla schaktens mörker, då han inte såg sin fiende utan endast förnam den förtätade, uråldriga ondskan, dessa strider hade kramat ur honom till sista droppen. Den förbannade kroppen svek honom. Han fick inte vara svag. Nu, när förföljarna verkade ha hamnat på efterkälken och irrade omkring i bergsstigarnas och klyftornas labyrinth, var det hans skyldighet att fatta ett beslut, men någonting hindrade honom från att helt enkelt säga »vi fortsätter«.

Där nere låg Narn, som Arkins fäder och deras straffande näve, Inkquisitionen, hatade så innerligt; Narn som inte erkände några frälsare och betraktade Kyrkans alla heliga böcker som sagor för småbarn. Ändå öppnade sig inte himlen ovanför hädarna, ingen slukades av jorden. Narn frodades och slog framgångsrikt tillbaka alla försök från Egests illvilliga härskare att underkuva det – alla dessa hertigar, baroner, grevar och vicomter. Inte nog med det: Narn gjorde också framryckningar på människornas områden, inte

12 så mycket med svärd och pilar, som med generösa löften, vilka man dessutom ganska ofta infriade. Det gick så långt att Heliga tronen i Arkin utfärdade en rundskrivelse, i vilken man uppmanade Heliga moderkyrkans alla goda barn att förena sig med hedningarna – alverna från Eviga skogen, som kallade sig ljusalver och var svurna och oförsonliga fiender till Narns invånare.

Akademien för högre magi var däremot inte alls fientligt sinnad mot alverna från Narn. Tvärtom, de som härstammade från de dystra skogarna blev då och då antagna som akolyter. Det hände att dekaner och assessorer lämnade Ordos och begav sig norrut över Snabba floden, en gränsvad som sedan urminnes tider skilt kejsardömet Ebin från Narn. Fess hade ingen aning om orsaken till dessa besök. I Ordos höll Narnalverna sig för sig själva, undvek de andra och hade aldrig tagit kontakt med Fess, och själv hade han inte hunnit. Vem kunde ha trott att nekromantikerns väg skulle leda hit, till dessa dystra gränstrakter, där skog och berg drabbade samman i ett oändligt, meningslöst krig om rätten att blicka upp mot den eviga, mörkblå himlen?

Varenda invånare i Eviol visste att Narn tog emot utstötta. De som kände sig förföljda av Heliga inkquisitionen och de som tröttnat på att betala pålagor till baronerna flydde ofta till Narn. Ingen hade någonsin återvänt, men samtidigt hade man inte heller hittat dem döda. Alverna hade inte satt upp deras genomborrade huvuden till allmänt beskådande – vilket de brukade göra med alla som kommit till deras skog med onda avsikter.

Så varför tvekar du, magiker Kattugglan? Du väjde inte för de odöda, inte heller för bendrakarna och andra Onda andar, du stod kvar i den vansinniga striden med horden från Saxklornas kejsardöme som strömmade fram över Arvests brinnande gator – så vad väntar du på? Vilket tecken, vilken uppenbarelse? Eller väntar du på ett bud från Daenur, din lärare och mentor i nekromantins mödosamma värv? Men Daenur befinner sig långt härifrån, hundratals mil söderut, i Ordos, och det är ingen idé att försöka känna sig fram till honom – för vem vet, kanske kan herr Aneto, Akademiens rektor, snappa upp meddelandet när det vandrar genom Astralen?

Du dröjer, Kattugglan. Är det Arvests grymma öde som tynger dig igen? Salvadoréens arv visade sig i hela sin prakt; Atlika, en enkel gatflicka, varken trollkvinna eller häxa, som aldrig fått studera – krossade en hel sten-

stad, tillsammans med alla de invånare som inte hann fly, lika lätt som man krossar en kackerlacka.

Fess kunde inte föreställa sig sådana krafter ens i sina gruvligaste mardrömmar. Ja, Mörkret var mäktigt, men priset som det krävde för sina tjänster var inte överkomligt. Nu, när han tänkte efter, insåg han att allt inte hade varit så hemskt och förfärligt med Arvest: Saxklornas trupper hade haft med sig en mängd skickliga magiker och de vita trollkarlar och trollkvinnor som funnits i staden behärskade inte stridsbesvärjelser – därför kunde de kejsrerliga öbornas landstigningstrupper inta staden. Men en intagen stad kan alltid återerövrats. Man kunde mobilisera Sjustädernas alla lantvärnstrupper, man kunde be Ebinkejsardömet om hjälp (dess ledare skulle knappast förbli likgiltiga inför en sådan framgång för ärkefienden!), kalla på understöd från Ordos, påminna de stridsglada sjökrigarna från Vargöarna om det gamla förbundet... Ja, det hela innebar det gamla vanliga – krig, men folk visste ju hur man överlevde, hur man kunde fly, även om man var gammal eller svag. Och Arvest hade man säkert kunnat ta tillbaka.

13 »Men tusentals liv skulle ändå ha gått förlorade«, hörde han en ljudlös röst i sitt medvetande. »Krigare som skickats för att storma Arvests murar skulle ha stupat. Invånarna i de kringliggande byarna skulle ha mördats av Saxklornas soldater. Ingen vet om antalet offer skulle bli större eller mindre än vad det blev. Var inte för snar att döma, nekromantiker...«

Inte för snar att döma... nej, det skulle man inte vara. Det sade Daenur också. Döm inte. Välj inte sida. Du sköter dig själv, nekromantiker, du har inga vänner och bundsförvanter (utom de små undantagen Pradd och Sugutor), du har enbart fiender – de som redan visat sig och de som ännu bara förbereder sig.

Fess skakade på huvudet. Fiender... ja, fiender hade han alltid haft. Man hade fruktat och hatat honom. Men varför skulle han svara med samma mynt? Bara för att »det är så människor gör«?

Nej, sade han till sig själv. Atlika, du begick ett illdåd. Och det värsta av allt är att det inte kan göras ogjort. Fienden kan erövra en stad, men den kan också drivas ut ur den. Och nu kan man inte längre få tillbaka Arvest. Det som hände var ondska, ondska i sin renaste form. Jag kan inte bevisa det logiskt (vem vet, kanske hade ett krig för att befria Arvest verkligen krävt fler liv än ett enda ödesdigert slag från Mörkret), men jag vet,

jag är orubbligt förvissad om att man inte får segra till ett sådant pris. Därför att det är värre än ett nederlag.

Det kändes tungt och dystert. Under flykten genom gnomernas underjordiska schakt och pelargångar, medan de räddade sig från monstren som levde i katakomberna och som Fess helst velat undvika, fanns dessa tankar någonstans i bakhuvudet. Men nu, när farorna tycktes ligga bakom dem, när det bara var att ta sig ner till Narn, dit inga förföljare skulle sätta sin fot, nu kom allting tillbaka.

Mörker, jag trodde ju inte att du skulle vara Ondskan. Och det är du väl inte, hoppas jag? Ondskan finns i oss alla, i våra hjärtan, i våra själar, i våra handlingar. Den är inte något läskigt skelett som sitter på en gigantisk tron, som man brukar avbilda den på gravyrerna. Den är osynlig, oförnimbar. Den går inte att besegra, man måste bekämpa den varje dag, och ibland – ibland genom att begå en mindre ondska för att avvärja en större.

Så vem var han, Saladoréen? Ett geni som öppnade en ny väg för dem som törstade efter kunskap – eller den som alla överlevande skall förbanna om hans lärdom råkar i onda händer? Om Atlika kunde utplåna hela Arvest, fanns det då inte en risk att någon från en annan cell som förbannar hela människosläktet använder sig av lärdomen mitt framför Ebins kejsrerliga slott?

Tanken fick honom att rysa.

Och vad hände med dem som stupade i Arvest? Kom de direkt till De grå gränsmarkerna – eller tog Atlika dem med sig när hon själv gick upp i Mörkret?

Ack, varför förstod jag inte det här tidigare? tänkte Fess ångerfullt. Hur kunde jag undgå att inse att en nyomvänd som försvinner i Mörkret samtidigt förstör allting runtomkring sig?

Kanske var det just så. . .

Det var inte för inte som han låtit bli att läsa Saladoréens traktat. Det fanns goda skäl att vara försiktig med den ödesdigra boken. Inkquisitionen begick ett misstag när man lät åtminstone ett exemplar cirkulera inom Evials gränser, som ett lockbete för de missnöjda och kränkta, för dem som »tänkte annorlunda«. Det borde man inte ha gjort. Om Fess hade rätt i sina antaganden, om arvet efter Saladoréen verkligen kunde utplåna hela städer, så. . .

Så vad då? Du har ju inga bevis. Kom ihåg, nekromantiker, allt som inte kan göras ogjort är absolut förbjudet för dig. Du som står på randen till De grå gränsmarkerna har ingen rätt att till den vanliga världen släppa

in – medvetet eller omedvetet – de fasor som gömmer sig där och som ännu saknar namn på människospråk. Kom ihåg det, Fess. Atlika är försvunnen, upplöst i Mörkret tillsammans med den kusliga traktaten – tänk på henne som en död, som om hon inte längre existerar, för det finns ingen väg tillbaka från det eviga Mörkret. Du är fri från bördan. Fri, åtminstone för stunden, nekromantiker. . .

Fess såg ner. Det fanns inget anmärkningsvärt där nere – träd, dimma, inget särskilt – så vad var det egentligen som gjorde platsen så speciell? Han kände inte heller någon magi – Narn hade inte bråttom att avslöja sig själv för främlingar.

Och ändå kunde han inte slita blicken från skogen. Dimman flöt sakta fram, det var som om granarnas svarta spjut rev det illusoriska täcket i bitar – och Fess kände allt tydligare att skogen såg på honom med myriader ögon. De tycktes inte tillhöra något levande väsen, varken kroppsligt eller okroppsligt. Det var inte skogsandarna som stirrade på honom från trädens rötter och håligheter; inte heller de märkliga varelsena som vandrade omkring i skogen och som nu lyfte sina huvuden, oroade av trollkarlens skarpa blick – dessa skulle han ha känt igen och kunnat bemäktiga. I stället kändes det som om hela skogen såg på Fess – från ekarna utmed Snabba floden i söder till de krumma tallarna som klättrade upp längs Järnbergens stenavsatser i norr – allting såg på honom med vartenda blad och minsta barr på sina grenar, med barken och roten som stack upp ur jorden, genom varje levande varelse – och detta på ett sådant sätt att ingen av dem ens anade att någon annan, någon långt mäktigare använde dem som ögon.

Fess hade aldrig varit med om något liknande. Såvitt han mindes hade ingen av de magiska böckerna han plöjt igenom tagit upp denna egenhet hos Narn. Daenur hade aldrig nämnt det. Inte heller rektor Aneto.

Orchen och gnomen väntade tålmodigt.

Fess var redan på väg att fatta mod och säga: Nu har vi vilat färdigt, maten är nästan slut, så låt oss fortsätta ner! – när dimman vid bergets fot plötsligt delade på sig och för ett ögonblick blottade den mörka marken, täckt av tjocka grå fläckar av mossa, som hade nått ända fram till klippstenen och envisades med att försöka klättra uppför sluttningen. Dimmans ogripbara vågor darrade till och flöt åt sidorna, och en förunderlig varelse – Fess hade aldrig sett

något liknande – dök upp på den lilla plätten mellan träden och slutningen. Mest av allt påminde skapelsen om en stor vandrande hydda, som byggts av tjocka grenar och kvistar. Den liknade nästan en spindel – kupolformad rygg, tassar av rötter, buskiga ögonbryn av mossa och enorma ögon av lysved. Varelsen var dubbelt så lång som den reslige Pradd.

Vid åsynen av denna skogsfasa morrade orchen dovt och grep sin stridsyx – trots att det var uppenbart att varelsen inte kunde klättra uppför den lodräta klippväggen. Gnomen höjde förvånat på ögonbrynen och putade med läppen – som för att säga att han aldrig sett på maken.

Fess greppade omedvetet ännu hårdare om staven. Det svarta träet svarade honom – det började sticka lätt i handflatan och stenen på toppen glimrade till. Varelsen var besläktad med de bendrakar och andra onda andar som Fess hade nedkämpat med sin stav, och var precis som de egentligen död och hade fått liv enbart genom platsens Kraft. Eller var det Narns alvmagiker som skapat den? Vem visste...

Träspindeln hade under tiden nått fram till klippan, rörde vid stenen med sin grentass, väste missnöjt, började gnissla med hela sin flätade kropp, viftade med alla extremiteter och grävde i jorden för att sedan plötsligt lyfta sitt groteska ansikte och spänna sina gröna ögon i de tre som stod vid stupet.

»Vad glör han på«, muttrade Pradd och höjde stridsyxan för att vara på den säkra sidan.

»Det där är väl ingenting«, sade Sugutor som uppenbarligen försökte verka morsk. »Det finns gott om märkligheter i Narn! Om den vore farlig hade jag vetat det, jag är ju ändå –«

»Tyst med dig, gnom!« röt orchen. »Håll klaffen. Det är mästaren som säger vad vi ska göra.«

Spindeln tänkte uppenbarligen slå sig ner för en längre tid där nere. Den grävde omsorgsfullt ner sina otaliga rötter, lade sig till rätta, slöt sina gröna ögon med ögonlock av ormbunkar som bekymmerslöst växte på kroppen. Ett tiotal grenar sträckte sig mot klippan, rörde vid stenen och stelade till...

Människan, gnomen och orchen stod tysta och väntade – inget hände. Det var som om den märkliga varelsen struntade i dem.

»Nej, mästare. Gör vad ni vill, men jag tänker inte gå ner«, sade

Sugutor plötsligt men bestämt. »Jag gillar inte den där typen, verkligen inte! Hellre ta en omväg på tio mil än att skrapa rumpan mot klippan medan den där tittar på.«

»Så den är farlig ändå?« sade Pradd och flinade. »Eller kanske inte? Kan du bestämma dig någon gång?«

Sugutor svarade med ett snett leende.

Orchen och gnomen såg åter på Fess.

Nekromantikern teg. Besynnerligt nog tittade han inte ens ner. Han tänkte ingenting, utan lät blicken svepa förstrött utmed horisonten där dimman som låg över Narn gick upp i de grå molnen. Solen steg högre och högre, men dagsstjärnans strålar var maktlösa inför denna skugglika sköld som rests över den hemlighetsfulla skogen av okända krafter. Den dystra snårskogen verkade inte behöva någon livgivande värme, den levde för sig själv och behövde ingenting av den här världen, inte ens det som ingen levande varelse klarade sig utan – solljuset.

Flätaren – som Fess kallade den gåtfulla varelsen som bitit sig fast vid klippfoten – sysslade fortfarande med sitt: sakta men säkert borrade den in sina rötter i den motsträviga stenen. En dag skulle varelsen vara färdig, och den vid första anblicken ointagliga men långsamt undergrävda klippan skulle rasa som maktlös och ofarlig småsten. Då skulle skogens skapelser komma hit och förvandla det livlösa stenraset till jord, som var redo att mottaga unga planter i sitt sköte. Och när sonsönerna till sonsönerna till dem som ännu ligger i vaggan förvandlats till blint stoft, kommer en ung granskog att resa sig på den plats där klippan nu står. Skogen anfaller, den kan försvara sig mot människoyxornas dödliga stål och verkar fast besluten att bana sig väg till andra sidan Järnbergen, bryta sig fram till Sjustäderna. Fess föreställde sig hur en tystlåten och skoningslös skogsarmada invaderade markerna där människor levte sedan urminnes tider, kastade sig över förtrupper av spejare täckta av ett magiskt töcken, hur den segrande skogen metodiskt lade övergivna boplatser och städer under sig och till slut blir det enda som återstår – hundratals mil, från havet i väster till stäppen i öster, en enda väldig, tyst skog...

Men Pradd hade rätt. Det vore verkligen inte värt att gå ner här.

»Sugutor, vi tar en annan väg. Och försök hitta en som inte går genom underjorden.«

»Ska bli, mästare. Bra beslut – jag är inte överförtjust i djur av den storleken. Om de dessutom är gjorda av grenar och störrar tycker jag ännu mindre om dem. . . «

Orchen sade ingenting, han grep bara tag i sin ryggsäck.

* * *

De tog sig välbehållna nedför klippväggen några mil åt nordost. Dimman som svepte in träden visade sig oväntat varm; nere vid trädrötterna var luften klar och det var lätt att gå i den gamla tallskogen, som saknade undervegetation. De tre vandrarna begav sig raka vägen österut – det fanns inga stigar i den vilda urskogen, och inte ens den allvetande Sugutor, som enligt egen utsago varit här flera gånger, kunde med säkerhet säga vart de skulle härnäst.

Skogen slöt sig över dem och stängde sina portar bakom dem – Sugutor tittade osäkert bakåt med yxan i högsta hugg, och Fess insåg att om den här skogen tänkte attackera dem så kunde ingen nekromanti i världen hjälpa dem.

Den unge magikern kände emellertid ingenting ovanligt. Skogen, hur dyster den än verkade, dolde ingenting *förnimbart* inom sig. Ingen trolldom som den som studerat på fakulteten för maleficistik kunde känna av. Dimman ovanför var naturligtvis ingen vanlig dimma, men att reda ut vad den bestod av låg bortom Fess förmåga. Den mest konstfulla trolldomen är som bekant den vars resultat man ser, medan dess ursprung förblir förborgat.

Skogen sluttade och så småningom såg man långa remsor av grågrön mossa, omväxlande med stillastående svarta gölar.

»Träsket är i närheten«, undslapp sig gnomen medan han såg sig förbryllat omkring sig.

»Säger du det. . . Trodde du kanske att vi fått för oss att vi var i Saladoröknen, va?« röt orchen. »Berätta i stället vart vi är på väg. Hungern sliter mina tarmar, och här finns inte minsta småfågel!«

»Tänkte du gå på jakt? Du kan ju inte träffa en kossa på fem stegs håll«, muttrade den förolämpade gnomen.

Fess höjde tyst sin hand och orchens sura svar förblev outtalat.

På andra sidan träsket, på en liten kulle omgiven av cederträd som inte borde ha kunnat växa här, stod en låg obelisk, sned av åren. Av någon anledning visade den sig för Fess som en vit, ljud-

lös eldtunga som sprang direkt ur marken. Kattugglan visste att jorden i söder, i Nära Kint, avger en svart vätska på vilken sultanernas alkemister kokar sin berömda flytande eld, och att det brinner osläckbara facklor där den brännbara gasen pressas upp till ytan genom springor från okända djup. Men just den här lågan, Narns vita låga, visade sig för Fess magiska syn som lika dödligt iskall som den eviga isen på världens norra hjässa, där solen aldrig går upp under vinterhalvåret.

Hur länge Kattugglan stod där med hopknipna ögon vid träsket visste han inte. Gnomen och orchen väntade tålmodigt, orörliga som stenstoder – de verkade ha blivit ordentligt drillade innan de började tjäna Fess.

»Är allt som det ska, mästare?« dristade sig Sugutor att bryta tystnaden när han såg att Kattugglan kommit till sans.

Fess nickade kort. Han höjde staven och tecknade med bärnstenen på toppen en skyddsring runt sig och sina följeslagare. Att närma sig den gåtfulla obelisken, en kraftkälla, utan nödvändiga förberedelser vore utomordentligt dumt.

Under tystnad och utan att vänta på Fess befallning tog Sugutor och Pradd några steg tillbaka.

Fess kände de bekanta stickningarna från iskalla nålar utmed ryggraden – skyddsbesvärjelsen började verka, men på ett besynnerligt sätt, som om den hade svårt att hitta fram i dimman. Ringens osynliga ändrar nådde knappt fram till varandra och för att upprätthålla skyddet krävdes mycket mer kraft än vanligt.

När en nekromantiker sätter ihop sin besvärjelse går han från det svåra till det enkla, från det levande till det döda. Allt runtomkring – jorden, vattnet, luften – bär på minimala stoftpartiklar från det som en gång varit vid liv och som det är oerhört svårt att betvinga – det är ju ingen färsk *odöd*, men Fess eftersträvade inte heller detta och det var nog bara Saladoréen som kunde åstadkomma något liknande. Det fanns en enklare väg, man kunde nämligen studera hur den främmande Kraften speglades i dessa partiklar. En erfaren nekromantiker kunde på så vis få fram mycket information – om han ägnade flera år av sitt liv åt efterforskningar.

Nekromantikerns Kraft stötte samman med den vita obeliskens. Allt inom Fess spändes i väntan på den skarpa och smärtsamma rekyl, men beröringen blev mjuk och lätt, som om det var två

välsmoda kuggar som gick in i varandra. Nekromantikern uppfattade inte den minsta spegling av främmande Kraft på stoftet som fanns överallt omkring honom, i stället var det som om en jämn malström uppfångade honom och kastade fram virvlande
20 syner runt den unge magikern: höga och vackra träd med broar som slagits mellan kronorna, eleganta figurer i grönbruna kläder – men allt varade bara i ett ögonblick. Bilderna skingrades och avlöstes av nya.

En mörk och stillastående våg reste sig ända upp till stjärnorna över horisonten i väster. Tyst och tålmodigt väntade vågen på att den skulle växa sig högre än dammens krön och störta ner i den blomstrande dalen med sin allförintande ström... Och när den dagen kom skulle den stora Livgivaren förvandlas till en skoningslös och oåtkomlig mördare. Man skulle ha tur om det i dalen råka de finnas en erfaren och mäktig magiker, kunnig i Vattenskolans alla moment, då skulle han kanske om inte hejda olyckan så åtminstone styra undan den rytande strömmen från byarna.

Det är kanske möjligt att vända vattnets eller eldens strömmar, men vem kan styra undan Mörkret? Eller, än värre, inte Mörkret utan Döden, förintelsen, det intet som dessa ord står för i människornas minne?

Och den tanke som sedan slog Fess fick honom att glömma den mystiska vita lågan för lång tid framöver. När mörkerflodens timma hade slagit, skulle den hemliga lågan inte stå emot trycket från det skugglika havet. Narn skulle kanske klara sig lite längre än de andra, men det var allt. Dess Kraft skulle förlänga dödskampen, men den skulle inte stoppa Döden.

Tills vidare stod emellertid den svarta väggen stilla i stolt vetenskap om sin egen makt. Fess visste, kände – och den vita elden förstärkte insikten – att det fortfarande fanns tid, att dammen alltså jämt var högre än det fientliga havet, att det ännu var möjligt att hejda, avleda och kanske rent av vända strömmen.

Och det krävdes inte mer än att han lärde sig – att styra Mörkret.

Eller hitta de båda svärderna, som *maskerna* – de två okända som gömde sig bakom Bachmuts och Ewensteins gestalter – var så intresserade av.

Det fanns inget tredje alternativ.

Första kapitlet.

Narn. Älven och den vilda jakten

I mörkret är alla katter grå och alla alver vackra.

GAMMALT ORDSPRÅK

ALVEN hette Irdis Evalloe – namnet lät kanske märkligt i människoöron, men det var ganska vanligt bland älverna. Knäböjd skopade han snabbt vatten ur en källa med kupade händer, förde dem skyndsamt till munnen och drack girigt utan att bry sig om huruvida det var elegant eller inte. Han drack, drack och drack, men var fortfarande törstig. Svetten rann utmed hans smala ansikte – mycket ovanligt för en av De förstfödda. Pilkogret på hans rygg var täckt av gröna och gråbruna ränder och tömt till tre fjärdedelar; fjädrarna på de kvarvarande pilarna var smutsiga och nedblodade. Vid sidan dinglade en tom skida – det brutna svärdet hade för länge sedan kastats bort. Återstod endast en dolk i den högra stöveln. Han verkade ha skakat av sig sina förföljare – och det först nu, trots att uttrycket »som att jaga en alv i skogen« för länge sedan hade ersatt talesättet »som att leta efter en nål i en höstack«. Irdis gröna jacka, där det brukade växa gräs och blommor, var full av rykande bruna fläckar, och av stråna och blombladen återstod bara aska.

Runtomkring bredde Narn ut sig, Irdis hemtrakt som han kände så väl, landet där älven, om så skulle krävas, ensam och utan fällor eller trolleri borde klara av ett hundratal människosoldater i harnesk, inte rädas att strida mot ett tiotal magiker eller ett par tre bergsogrer eller troll, fast den här gången var flykten hans enda utväg. Han kunde bara fly så snabbt han orkade och hoppas på sina släktfränders bistånd och den magiska kraften från Lönnsternarna – mörkalvernans heliga platser, noder för trollkarlarnas krafter, trollkarlar som för övrigt gott kunde mäta sig med de uppblåsta lärda vid Akademien i Ordos.

Evalloe var en slipad och erfaren jägare, många gånger hade han korsat människornas besittningar i Egest på väg till Eviga skogen och ännu längre bort; hans pilar mindes Mekampstjäppernas vidder, hans stövlar hade trampat tundrornas vårgräs, han hade varit